

liggender, blev der vistnok baade Tid og Evne til at løse en og anden af de Opgaver, som vi nu er saa grumme hastige til at kalde for ganske uløselige ... det er nu min beskedne Mening.“

„Hvor længe skal dog den Mand have Lov til at tale om uvedkommende Ting?“ raabte Vilh. Pram i ophidset Tone til Ordstyreren.

„Ja, Afslutning! ... Afslutning!“ lød det fra mange Sider.

Tilsyneladende fuldstændig behersket traadte Forstander Sejling frem og sagde:

„Jeg maa gøre Vilh. Pram opmærksom paa, at det er mig, der leder Mødet i Aften ... og jeg skal nok udføre mit Hverv uden hans Bistand.“

„Men Talerne maa dog i hvert Tilfælde holde sig til det foreliggende Emne.“

„Ja — ingen Upartiskhed!“ brølte en ungdommelig Stemme fra Baggrunden, og der rejste sig nu over hele Salen et almindeligt Spektakkel. Ingen vilde længer høre, Alle talte i Munden paa hinanden ... indtil et vældigt Tordenskrald med ét bragte dem Alle til Tavshed.

Mens Væveren smilende krøb ned af Talerstolen, traadte nu Forstander Sejling frem og erklærede Diskussionen for sluttet.

Hvorpaa man afsang en Sang og brød op i et øsende Regnvejr.